

mu poskytnuty obecním zastupitelstvem stejné služební požitky jako státní strážci bezpečnostní, avšak tento důkaz se mu nezdařil. Jinak stačí odkázati ku správným důvodům napadeného rozsudku, které nebyly vyvráceny ani zeslabeny dovolacími vývody.

Čís. 7449.

K tomu, by se věc stala příslušenstvím věci hlavní, se vyhledává, by byla ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní.

Nejsou-li věci s nemovitostí tak spojeny, že by je nebylo lze hospodářsky odstraniti, nejsou přírůstkem nemovitosti.

Exekuční soud, stanově příslušenství nemovitosti, na niž se vede exekuce, jest oprávněn rozhodovati o otázce případné výhrady vlastnictví k věcem udánlivého příslušenství.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, R I 914/27.)

Návrh firmy Josef K. a Daniel K., by byly z exekuce na nemovitost vyloučeny různé movitosti, k nimž navrhovatelé tvrdili vlastnictví, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jak dovolací rekurent výslovně uvádí a bylo též stanoviskem rekursního soudu, nejedná se v projednávaném případě o stroje a ustanovení § 297 a) obč. zák. nepřichází tudíž co se týče otázky, zdali věci, o něž se jedná, jsou příslušenstvím prodávané nemovitosti, v úvahu. Podle §§ 294 až 297 obč. zák. musí věc, by se stala příslušenstvím, býti ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní. Ohledně předmětů, o které se jedná, jest zjištěno, že si k nim Josef K. a Daniel K. při prodeji vyhradili vlastnické právo a že věci ty nebyly a ani nyní ještě nejsou ve vlastnictví majitele prodávané nemovitosti. Podle §§ 294—297 obč. zák. nestaly se tudíž ony věci příslušenstvím prodávané nemovitosti a rekursní soud vyloučil je z příslušenství této nemovitosti právem. Mylně má dovolací rekurent za to, že věci, o jichž vyloučení z příslušenství se jedná, jsou přírůstkem prodávané nemovitosti a následkem toho, že jsou vlastnictvím majitele nemovitosti a tudíž i jejím příslušenstvím. Jak bylo zjištěno, nejsou ony věci s prodávanou nemovitostí tak spojeny, že by je hospodářsky nebylo lze odstraniti (§ 415 obč. zák.). Nelze proto tvrditi, že se na ně rozšířilo vlastnictví k hlavní věci. Vývody dovolacího rekurenta o neodlučitelnosti věcí vylučovaných z příslušenství z důvodu, že jde o věc hromadnou, nejsou případny. Neopodstatněna jest výtku dovolacího rekurenta, že nebyli před rozhodnutím slyšení hypotekární věřitelé. O čem měli věřitelé tito býti slyšení, se v dovolacím rekursu neuvádí a, co se týče právního nazírání na věc, nebylo je třeba slyšeti. Přisvědčiti nelze dovolacímu rekurentu ani v tom,

když vytýká, že otázka platnosti výhrady vlastnictví nebyla vyhrazena pořadu práva. Že by exekuční soud, stanově příslušenství nemovitosti, na niž se vede exekuce, nebyl oprávněn rozhodovati o otázce platnosti případné výhrady vlastnictví k věcem udánlivého příslušenství, nelze uznati.

Čís. 7450.

Politická strana není v oboru soukromého práva právním podmětem. Závazky, jež v zájmu politické strany podstupují fysické osoby, postihují podle všeobecných zásad soukromého práva jenom je.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, Rv I 286/27.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaném úplaty za tisk časopisu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle zjištění nižších soudů tisklo žalující družstvo pro agrární a konservativní stranu z příkazu žalovaného a ještě jednoho zakladatele strany časopis a žalovaný platil výdaje tisku. Když pak po parlamentních volbách z listopadu 1925 chtělo družstvo tisk zastaviti, dal žalovaný jménem strany výslovný příkaz, aby se časopis tiskl dále, což se stalo, ale žalovaný zdráhá se nyní zaplatiti výdaje tím vzniklé. Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 5993 sb. n. s. jednak, že politická strana není právnickou osobou — což ostatně v tomto případě není ani mezi stranami sporno — jednak, že závazky, jež v zájmu politické strany podstupují fysické osoby, postihují podle všeobecných zásad soukromého práva jenom je, protože nemohly jednati jinak, než na svůj vrub, když politická strana není právním podmětem. Tento důvod úplně stačí i pro souzený případ a netřeba se obíratí otázkou, zda by tu bylo možno použití obdoby čl. 55 a 211 obch. zák. a § 2 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. Nejde tu vůbec o případ zastoupení a o nedostatek nebo překročení zástupčí moci, třebaže žalovaný jednal »jménem« politické strany, neboť politická strana není v oboru práva soukromého právním podmětem, jehož jménem by určitá fysická osoba jednala jen jako zástupce tak, že by účinky tohoto jednání postihovaly zastoupeného (§ 1017 obč. zák.). Zdůrazňuje-li dovolatel, že si byla žalobkyně toho vědoma, že neexistuje právní podmět, jménem něhož žalovaný jednal, zapomíná, že si toho byl vědom také on a přece příkaz udělil. Když tedy obě strany věděly, že mimo ně jiný právní podmět na smlouvě súčastněný neexistuje a přece smlouvu uzavřely, nelze to vyložití jinak, než že jednaly na vlastní vrub. Odkazuje-li žalovaný žalující stranu na členy politické strany, po případě na členy výkonného výboru, jest mu odvětiti, že bude jeho věcí, jak se s ostatními členy strany vypořádá,